

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: KONT Energy a.s.**, se sídlem Praha 4, Arkalycká 877/1, zastoupeného Mgr. Ing. Jaroslavou Sodomkovou, advokátkou se sídlem Praha, Jindřišská 20, proti **žalovanému: Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, ul. Masarykova č. p. 31, PSČ 602 00, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 9.2.2012, č.j. 1306/12-1200-501918,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 9.2.2012, č.j. 1306/12-1200-501918, kterým byla zamítnuta jeho odvolání proti rozhodnutím Finančního úřadu v Děčíně ze dne 8.8.2011, č.j. 149163/11/178913501506, ze dne 19.7.2011, č.j. 137705/11/178913501506, ze dne 12.10.2011, č.j. 167054/11/178913501506, a ze dne 8.11.2011, č.j. 180371/11/178913501506, jimiž bylo rozhodováno o stížnostech žalobce na postup plátce daně, a to společnosti ČEZ Distribuce, a. s. (dále jen „plátce daně“) při výběru odvodu z elektřiny ze slunečního záření (dále jen „odvod“) podle ust. § 7a a násl. zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o podpoře“). Současně se žalobce domáhal i zrušení výše uvedených

rozhodnutí Finančního úřadu v Děčíně o stížnostech žalobce a požadoval, aby soud uložil žalované straně uhradit mu náklady předmětného soudního řízení.

Na tomto místě je třeba uvést, že dne 1.1.2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. S ohledem na tuto skutečnost se ve smyslu ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), ve spojení s ust. § 5 a § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o finanční správě od 1.1.2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem bez dalšího stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně.

Žalobce je přesvědčen, že žalobou napadeným rozhodnutím, jakož i řízením, které předcházelo jeho vydání, byl zkrácen na svých právech. Dle jeho názoru došlo k nesprávnému posouzení věci, důsledkem čehož je nezákonnost předmětných rozhodnutí. Žalobce zcela obecně namítal, že správní orgány nepřihlédly k žalobcem tvrzeným skutečnostem, neúplně zjistily skutkový stav věci neprovedením navržených důkazů potřebných k prokázání rozhodných skutečností a z provedených důkazů dovodily nesprávné závěry. Rovněž namítl porušení základních zásad činnosti správních orgánů plynoucích z obecných předpisů, porušení základních práv zaručených ústavním pořádkem a práv zaručených právními předpisy EU, jakož i zásah diskriminačního charakteru do základních práv žalobce. Namítl rovněž zmatečnost, nepřezkoumatelnost a vnitřní rozpornost rozhodnutí správních orgánů. Zdůraznil, že žalobou napadené rozhodnutí není řádně odůvodněno a neobsahuje úplné informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami žalobce. Dle žalobce žalobou napadené rozhodnutí trpí závažnými věcněprávními i procesními vadami, v jejichž důsledku je žalobci odíráno zákonem zakotvené právo na výkon veřejné správy v mezích zákona a ukládání povinností na základě zákona.

Původní žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Uvedl, že při svém rozhodování postupoval v postavení odvolacího orgánu důsledně v souladu s daňovým řádem, zejména s ust. § 114 odst. 2 a odst. 3 daňového řádu. Řízení, z něhož vzešla odvoláním napadená rozhodnutí, nebylo zatíženo vadami a takovými vadami netrpí ani samotná rozhodnutí, která jsou současně i věcně správná. Proto nezbylo původnímu žalovanému než odvolání zamítnout a napadená rozhodnutí potvrdit podle ust. § 116 odst. 1 písm. c) daňového řádu. Původní žalovaný trval na tom, že rozhodnutí správních orgánů netrpí ani věcnými ani formálními vadami. Dále zdůraznil, že v dané věci dle jeho názoru nedošlo k porušení zásady legitimního očekávání. Situaci, kterou přinesla novela zákona o podpoře publikovaná pod č. 402/2010 Sb., tak nelze dle žalovaného pojímat. V projednávané věci nenastal stav, kdy by byla potlačena zásada právní jistoty. Je třeba vyjít ze základní premisy, že stát k naplnění svých funkcí potřebuje prostředky a základním způsobem jejich opatrování je výběr daní a poplatků. Konkrétní okolnosti, a to jak postupy vlastní správy daní, tak především určení daní a poplatků musí reagovat na konkrétní společenskou situaci. V projednávané věci nedošlo u správce daně ani u původního žalovaného v postavení odvolacího orgánu ke změně v postoji ani v rozhodovací činnosti. Správní orgány aplikovaly platnou právní normu na daný stav dopadající. Aplikovaly tuto normu jediným způsobem, jak dovoluje veškerý možný výklad, zejména jazykový. Zákon o podpoře ve znění novely č. 402/2010 Sb. je souladný s ústavním pořádkem a v souladu

s ním bylo postupováno a rozhodováno.

Dle původního žalovaného je povinností správních úřadů vycházet z platné právní úpravy. V tomto kontextu je třeba považovat rozhodnutí původního žalovaného za správné. Původní žalovaný uvádí, že není povolán posuzovat platnost právní normy ani soulad právní normy s ústavním pořádkem České republiky. Rozhodnutí správce daně ani rozhodnutí původního žalovaného a řízení, která přecházela vydání předmětných rozhodnutí, nelze nic vytknout. Za tohoto stavu, když není původní žalovaný kompetentní posuzovat ústavnost zákona, není na místě ani zvažovat argumenty tvrzené neústavnosti zákona. Původní žalovaný poukazuje na skutečnost, že žalobce ve své podstatě nezpochybňuje jednotlivá zjištění správce daně vtělená do žalobou napadeného rozhodnutí a nezpochybňuje ani vlastní aplikaci zákona č. 402/2010 Sb., jak ji správní orgány provedly, ale namítá nezákonnost, potažmo neústavnost vlastního právního předpisu, a tedy neústavnost zavedení odvodu za elektřinu ze slunečního záření. Povinností správních orgánů je důsledně aplikovat právní normu, která na daný stav dopadá. Není jistě pochyb, že zákon č. 402/2010 Sb. prošel zákonným procesem své tvorby.

Původní žalovaný trval na tom, že zavedení daně, poplatku či odvodu a následná změna parametrů, na jejichž základě byly dříve stanoveny, jistě nelze samo o sobě považovat za porušení ústavního principu ochrany vlastnictví. Stát je jistě oprávněn daně, poplatky a odvody vybírat a jejich stanovení nemůže být již z povahy věci chápáno jako neměnné a běžná praxe je naopak potvrzením toho, že dochází neustále v daňové soustavě ke změnám, zejména změnám sazeb daní a odvodů, nebo zavádění odvodů a daní nových. Takový postup není ani popřením zásady legitimního očekávání.

Závěrem původní žalovaný poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 15.5.2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, kterým byl zamítnut návrh na zrušení odvodů a zdanění elektřiny z fotovoltaických elektráren, se kterým se ztotožnil.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce obsáhlou replikou. Žalobce uvedl, že dle jeho názoru zůstala v rozhodnutích správních orgánů pominuta jeho námitka porušení zásad správy daní plynoucích z § 5 zák. č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), kdy správce daně dle žalobce při řešení stížnosti nešetřil práva a právem chráněné zájmy žalobce a porušil princip rovnosti. Rovněž namítl zásah diskriminačního charakteru do jeho práv. Žalobce trvá na tom, že správní orgány byly povinny aplikovat v daném případě veškeré právní normy včetně nadzákonných a obecně závazných mezinárodních smluv. Zdůraznil, že má nárok na výkupní cenu v plné výši, neboť ani novela výkupní cenu nijak nesnížila. Žalobce trvá na tom, že novelou zavedený odvod je tedy v rozporu s ostatními ustanoveními zákona o podpoře. Ve vztahu k nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 žalobce trvá na tom, že se jeho případu týká zmínka o rdousícím efektu dané úpravy. Žalobce rovněž trval na tom, že správní orgány se nevypořádaly s jeho námitkou porušení zásady zákonnosti vyjádřené v § 5 odst. 1 daňového řádu, zásady proporcionality vyjádřené v § 5 odst. 3 daňového řádu, zásady rovnosti obsažené v § 6 odst. 1 daňového řádu a zásady legitimního očekávání dle § 8 odst. 2 daňového řádu. Zdůraznil, že připuštění snížení částky za výkup elektřiny je v daném případě v právním státu nepřijatelné, neboť tím dle jeho názoru trvá stav, který nerespektuje práva žalobce zaručená Ústavou, Listinou základních práv a svobod a Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a Dodatkovým protokolem k ní. Trval na tom, že se jedná ze strany správních orgánů o svévoli projevující se v majetkové sféře dodatečným finančním zatížením žalobce, jehož důsledkem je překročení zákonem zaručené doby návratnosti investic žalobce a ohrožení plnění závazků žalobce sjednaných

před změnou právní úpravy. Dále uvedl, že napadené rozhodnutí lze označit i za nepřesvědčivé, což je v rozporu se zákonnými požadavky kladenými na rozhodnutí správce daně.

Stávající žalovaný ke své omluvě ze soudního jednání připojil vyjádření, ve kterém setrval na závěrech původního žalovaného a na jejich podporu poukázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17.12.2013, č.j. 1 Afs 76/2013-57, usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2388/13, I. ÚS 2916/13, III. ÚS 2300/13 a III. ÚS 2305/14 a na nález Ústavního soudu ze dne 13.1.2015, sp. zn. II. ÚS 2216/14.

Právní zástupkyně žalobce při jednání soudu přenesla žalobu shodně s jejím písemným vyhotovením a replikou. Zdůraznila přitom, že žalobou napadená rozhodnutí čili i prvostupňová rozhodnutí jsou zjevně nezákonná, když u žalobce nastal tzv. rdousící efekt ve smyslu nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/2011 v důsledku zpětně zavedeného solárního odvodu. K tomu doplnila, že stávajícím žalovaným uváděné judikáty Nejvyššího správního soudu, Ústavního soudu a Evropského soudního dvoru jsou vytrhávány z kontextu a jsou citovány pouze jejich části, a to vždy v neprospěch žalobce, tak aby byly nalezeny argumenty pro zamítnutí odvolání popřípadě stížnosti žalobce či soudní žaloby. Dle názoru právní zástupkyně žalobce jsou zejména opomíjeny nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/2011 a nález Ústavního soudu sp. zn. II ÚS 2216/14. V této souvislosti uvedla, že žalobce není schopen udržet provoz FVE bez dlouhodobých půjček, přičemž v důsledku solárního odvodu se trvale nachází ve značné účetní ztrátě (2,7 mil. Kč v roce 2011, 2,4 mil. Kč v roce 2012 a 2,6 mil. Kč v roce 2013). Pokud by nebyl zaveden solární odvod, tak žalobce by se naproti tomu nacházel v ziscích (3,2 mil. Kč v roce 2011 a 4,7 mil. Kč v roce 2012). Vedle zjevného porušení principu legitimního očekávání nebyla dle právní zástupkyně žalobce šetřena ani práva žalobce ze strany daňových orgánů, dále ze strany daňových orgánů nedošlo k vypořádání se se všemi jeho námitkami. Právní zástupkyně žalobce poukázala i na rozporuplná tvrzení žalované strany. Na podporu svého tvrzení o rdousícím efektu u žalobce pak soudu předložila k založení do spisu účetní rozvahy žalobce za roky 2011 a 2012, výkazy zisku a ztrát žalobce za roky 2011 až 2013 a přehledy solárního odvodu u žalobce v letech 2011 až 2013. V návaznosti na to pak právní zástupkyně žalobce navrhla, aby soud předloženými listinami provedl dokazování. Vedle toho právní zástupkyně žalobce předložila soudu k založení do spisu písemné stanovisko žalobce ze dne 30. 3. 2015 k vyjádření žalovaného ze dne 4. 3. 2015, které bylo součástí omluvy z jednání. Zdůraznila rovněž, že ze správního spisu vyplývá, že žalobce od prvopočátku daňového řízení konstantně tvrdil tytéž skutečnosti o likvidačním efektu solárního odvodu včetně jeho protiústavnosti, retroaktivitě a jeho zjevném rozporu s principem legitimního očekávání. Dle názoru právní zástupkyně měl být žalobce v daňovém řízení vyzván k prokázání rozhodných skutečností, k čemuž však nedošlo. Proto žalovaný nemůže argumentovat tím, že nebylo ze strany žalobce prokázáno tvrzení o likvidačním efektu solárního odvodu. Dále právní zástupkyně navrhla provedení dokazování výpisem z obchodního rejstříku žalobce a také výsledkem statutárního orgánu žalobce. Rovněž navrhla provedení důkazu znaleckým zkoumáním účetní a hospodářské situace žalobce v důsledku zavedeného solárního odvodu. V závěrečném návrhu právní zástupkyně žalobce doplnila, že provoz fotovoltaické elektrárny je žalobcovou jedinou podnikatelskou činností, a proto je pro něho zavedený solární odvod významně negativní. Solární odvod má pro žalobce rdousící efekt a v zásadě i likvidační efekt, přičemž zásadně ovlivňuje majetkovou podstatu žalobce z krátkodobého i dlouhodobého hlediska. Instituty prominutí daně či posečkání daně situaci žalobce nejsou schopny řešit, když u prominutí daně

není dosud nastaven jeho funkční mechanismus ze strany daňových orgánů, a v případě posečkáni daně se nejedná z povahy věci o komplexní a dlouhodobé řešení tíživé situace žalobce. Trvala na tom, že u žalobce není zachován poměr mezi veřejným zájmem a ochranou práv žalobce. Solární odvod zřetelně brání zajištění návratnosti investice v 15 letech, přičemž žalobce je v důsledku solárního odvodu trvale ztrátový. Podotkla rovněž, že soud by neměl opomíjet námitky týkající se procesu daňového řízení, a to zejména ve vztahu k nevypořádání se se všemi námitkami žalobce v odvolacím řízení, rozporuplností tvrzení žalované strany a nešetření práv žalobce, když ten nebyl vyzván k prokázání rozhodných skutečností.

Stávající žalovaný se z jednání řádně písemně omluvil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si vyžádal u původního žalovaného spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Dle názoru soudu se s námitkami obsaženými v odvolání původně žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí řádně vypořádal. Z odůvodnění jednoznačně vyplývá, které skutečnosti správní orgán hodnotil a na základě jakých úvah dospěl ke svým závěrům. Byť se třeba k jednotlivým námitkám nevyjádřil zcela výslovně, z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývají postoje správního orgánu k předmětným námitkám. Původně žalovaný trvá na tom, že postupoval v souladu se zákonnou úpravou a že tato úprava není nijak vnitřně rozporná a je v souladu i s ústavním pořádkem České republiky. Žalobou napadené rozhodnutí je tedy dle názoru soudu plně přezkoumatelné. Soud rovněž shledal odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dostatečně přesvědčivým.

Soud podotýká, že otázkou souladu úpravy odvodu z elektřiny ze slunečního záření s ústavním pořádkem se podrobně zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 15.5.2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, www.usoud.cz, na který soud v plném rozsahu odkazuje. Ústavní soud nevyhověl návrhu skupiny senátorů na zrušení části zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů upravující odvod a dospěl k závěru o ústavnosti této právní úpravy. Na závěr zmíněného nálezu však dodal, že „*při abstraktním přezkumu ústavnosti není schopen objektivně prokázat nebo hypoteticky vymodelovat všechny myslitelné situace, které napadená ustanovení v individuálním případě mohou vyvolat. Předmětem posouzení tedy nyní nemohou být ani specifické případy jednotlivých výrobců, u nichž s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, s přihlédnutím k míře podnikatelského a ekonomického rizika může Ústavní soud své posouzení upřesnit v budoucnu.*“ Podle Ústavního soudu totiž zjevně „*nelze vyloučit, že v individuálních případech dolehne některé z napadených ustanovení na výrobce jako*

likvidační („rdousící efekt“) či zasahující samotnou majetkovou podstatu výrobce v rozporu s čl. 11 Listiny – tedy protiústavně. Zde bude nutno hodnotit jak dodržení garancí ve smyslu § 6 odst. 1 zákona č. 180/2005 Sb. v jejich dlouhodobém (patnáctiletém) trvání, tak okamžité (průběžné) účinky napadených ustanovení, aby byl v takovém výjimečném případě vzniklý nárok ochráněn.“ Pro takové specifické případy pak zavázal obecné soudy „udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složité“ (bod 88. nálezu).

Následně vznikla otázka, jak vyložit uvedený příkaz Ústavního soudu, aby obecné soudy udělaly „vše pro spravedlivé řešení“, tj. v jakém řízení má být hodnocena ústavnost aplikace solárního odvodu v konkrétních případech. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu usnesením ze dne 17.12.2013, sp. zn. 1 Afs 76/2013, www.nssoud.cz, dovodil, že institut stížnosti na postup plátce daně není za stávající právní úpravy nástrojem, který by umožnil správci daně posuzovat věc s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem a v odůvodněných případech poskytl poplatníkovi efektivní ochranu. Rozšířený senát konstatoval, že stížnost dle § 237 daňového řádu představuje specifický prostředek obrany poplatníka vůči plátcovi daně při uplatňování srážkové daně. Jedná se o ochranu před nezákonným postupem plátce, o nástroj určený pro „řešení sporu mezi plátcem a poplatníkem“, který slouží zejména k tomu, aby byl postup plátce podroben kontrole státní moci a poplatník byl před případným nezákonným postupem plátce prostřednictvím konečného rozhodnutí správce daně ochráněn. Dle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu by bylo absurdní klást na plátce povinnost, nota bene bez jakékoliv psané právní úpravy, aby sám posuzoval likvidační účinky solárního odvodu na poplatníka.

I kdyby se tento institut aplikoval na solární odvod pouze přiměřeně a žádost o vysvětlení adresovaná plátcovi byla jen jakýmsi formálním krokem pro následné uplatnění stížnosti u správce daně, umožňuje § 237 odst. 3 daňového řádu správci daně přezkoumat pouze postup plátce, tj. zda plátce při srážce solárního odvodu postupoval v souladu se zákonem o podpoře. Ten kromě osvobození malých výrobců nepřipouští žádné výjimky, na základě kterých by byl plátce odvodu své zákonné povinnosti zproštěn, jinými slovy neobsahuje žádný zvláštní mechanismus, jenž umožní individuální přístup k výrobcům. V této fázi nalézacího řízení tedy nemá správce daně zákonnou možnost provádět správní úvahu, na jejímž základě by mohl v konkrétním případě modifikovat výši solárního odvodu. Podle rozšířeného senátu by tak bylo z ústavního hlediska a s ohledem na požadavky dělby moci přinejmenším problematické, aby neexistenci psané právní úpravy nahradila bez dalšího moc soudní.

Správní soudy, jejichž úkolem je ochrana subjektivních veřejných práv a v širším smyslu kontrola činnosti moci výkonné, nemohou bez dalšího moc výkonnou nahrazovat. I proto jsou správní soudy koncipovány jako soudy přezkumné, a nikoliv jako soudy nalézací. Pokud by správní soudy byly oprávněny rozhodovat namísto moci výkonné o veřejných subjektivních právech osob, znamenalo by to faktickou zbytečnost existence moci výkonné. In concreto jestliže daňové subjekty nemohou v řízení o stížnosti na postup plátce daně tvrdit a prokazovat likvidační důsledky odvodu či nedodržení garantované doby návratnosti, avšak tyto skutečnosti by mohly být zkoumány a prokazovány v následném řízení o správní žalobě proti daňovým rozhodnutím, stalo by se rozhodování daňových orgánů čistě formálním. Rozhodování o odvodu a jeho výši by se tak zcela přesunulo na správní soudy, což by bylo zjevným porušením principu dělby moci.

Soudu v této věci tak nezbyvá než žalobce odkázat na závěry vyslovené rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení sp. zn. 1 Afs 76/2013, od nichž soud nemá důvod se v této věci odchylovat, podle nichž je za stávající právní úpravy nejprůběhavějším prostředkem k zohlednění individuálních účinků solárního odvodu vyměřeného podle zákona, leč dopadajícího rdousícím způsobem na jednotlivce, institut prominutí daně. Jeho úprava je obsažena předně v ustanovení § 259 daňového řádu, které předpokládá, že nárok na prominutí daně či jejího příslušenství, jakož i pravomoc k tomuto prominutí založí některému z orgánů veřejné moci buďto jednotlivé zákony nebo přímo daňový řád. Zákon o podpoře však neupravuje ani institut prominutí solárního odvodu, včetně případných hmotněprávních podmínek, ani pravomoc správců daně k jeho promíjení. Předpokladem takového řešení by tedy muselo být naplnění pokynu Ústavního soudu zákonodárci, aby vytvořil vhodný mechanismus, který by umožnil individuální přístup k výrobcům, na něž dopadly likvidačním způsobem účinky právní úpravy. Je tedy primárně na zákonodárci, aby v zákoně stanovil orgánu veřejné moci (ať již kterémukoliv stupni správce daně) pravomoc zcela nebo částečně prominout předmětnou daň.

Lze tedy uzavřít, že bez ohledu na to, zda žalobce svá tvrzení a důkazy o protiústavnosti odvodu a jeho likvidačním dopadu na svou osobu uplatnil v daňovém řízení nebo v řízení před soudem, nemohly tyto skutečnosti být v těchto řízeních jakkoliv zohledněny a nemohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů. Z těchto důvodů soud podle § 52 odst. 1 s.ř.s. nevyhověl žádnému z důkazních návrhů žalobkyně, neboť se měly vztahovat k finanční situaci žalobkyně, jejíž zjišťování by bylo v tomto řízení nadbytečné. Na tomto místě soud pro úplnost směrem k žalobci uvádí, že všechny výše učiněné závěry vyslovené Krajským soudem v Ústí nad Labem v obdobné věci po vydání usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 1 Afs 76/2013, bezvýhradně aproboval v rámci své rozhodovací činnosti i Nejvyšší správní soud (k tomu srov. např. jeho rozsudek ze dne 21. 5. 2014, č.j. 2 Afs 73/2014 – 36, který je dostupný na www.nssoud.cz) a rovněž i Ústavní soud (např. v jeho usnesení ze dne 12. 11. 2014, sp. zn. I. ÚS 2483/14). Dle soudu z uvedeného jednoznačně vyplývá, že ani samotný Ústavní soud neshledal rozpor mezi závěry obsaženými ve výše uvedeném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu a svým nálezem ze dne 15.5.2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11. Výslovně se k závěrům obsaženým v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 1 Afs 76/2013, Ústavní soud vyjádřil ve svém nálezu ze dne 13.1.2015, sp. zn. II. ÚS 2216/14, kde uvedl, že stejně jako Nejvyšší správní soud ve výše citovaném usnesení rozšířeného senátu dospěl k závěru, že v řízení o stížnosti na postup plátce daně podle ustanovení § 237 daňového řádu může správce daně přezkoumat postup plátce daně pouze z hlediska dodržení zákonných ustanovení. V případě solárního odvodu podle ustanovení § 7a zákona o podpoře proto může správce daně jen posoudit, zda při jeho srážce byla dodržena ustanovení zákona o podpoře. V tomto řízení není dle Ústavního soudu proto dán procesní prostor pro zvážení toho, zda tento odvod vůči plátcům daně nevyvolává tzv. rdousící efekt.

Pro úplnost soud podotýká, že v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce nenamítal existenci rdousícího efektu v důsledku zavedeného solárního odvodu. Původně žalovaný se tedy touto námitkou v žalobou napadeném rozhodnutí ani nemusel zabývat.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 1. dubna 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová